

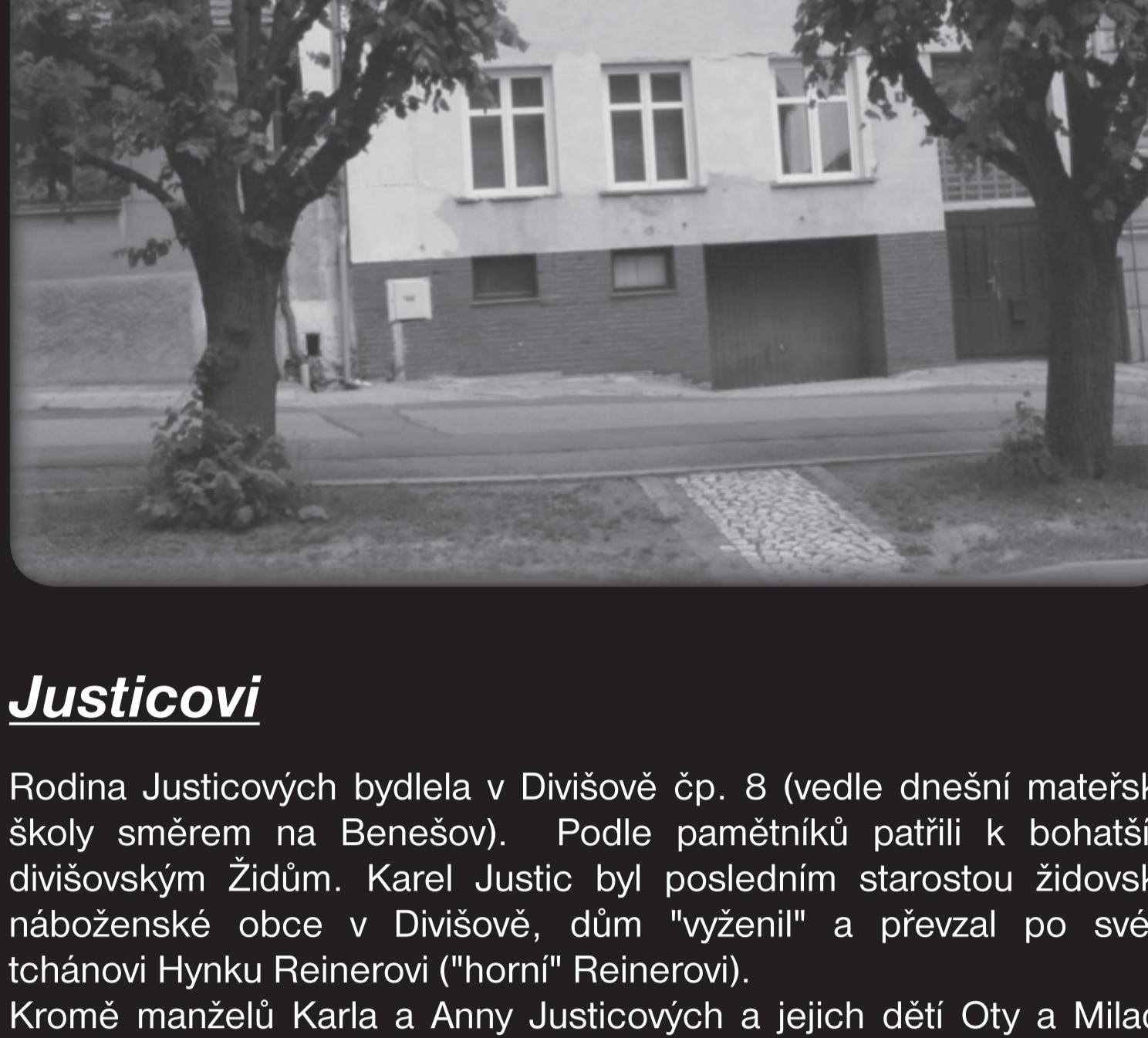
Fišerovi

Karel a Růžena Fišerovi bydleli ve Štěmberské ulici čp. 104. Pan Fišer se živil hospodařením a jízdou kočárem. Dcera Berta, provdaná Silbersteinová, odesla ještě před transporty s manželem do USA, paní Fišerová - v té době už vdovělá - odmítla jet s nimi.

Do transportu byla paní Fišerová odvedena ve svých 69 letech. Na stejně adresě byl hlášení ještě Otakar a Olga Blochovi. Všichni odjeli 4. 9. 1942 do Terezína.

Blochovi byli odvezeni transportem 8. 9. 1942 do vyhlazovacího tábora Malý Trostinec.

Růžena Fišerová společně s paní Matyldou Reinerovou - v té době 72 letou - byly posány transportem Bv 15. 10. 1942 na smrt do vyhlazovacího tábora Treblinka.

Justicovi

Rodina Justicových bydlela v Divišově čp. 8 (vedle dnešní mateřské školy směrem na Benešov). Podle pamětníku patřili k bohatším divišovským Židům. Karel Justic byl posledním starostou židovské náboženské obce v Divišově, dům "vyzvání" a prezval po svém tchánovi Hyňovi Reinerovi ("horní" Reinerovi).

Kromě manželky a Anny Justicových a jejich dětí Oty a Milady obývala dům nepravidelně starší sestra Anny Ema Reinerová. Pan Justic byl obchodník, v krámku v přízemí se prodávaly nít, bavlnky, stříbrné zboží a konfekce.

Podle vzpomínek divišovských pamětníků byla "Miladka" velmi krásná dívka, paní Justice si pamatuji ještě v době, kdy chodil po Divišově s žlutou hvězdu.

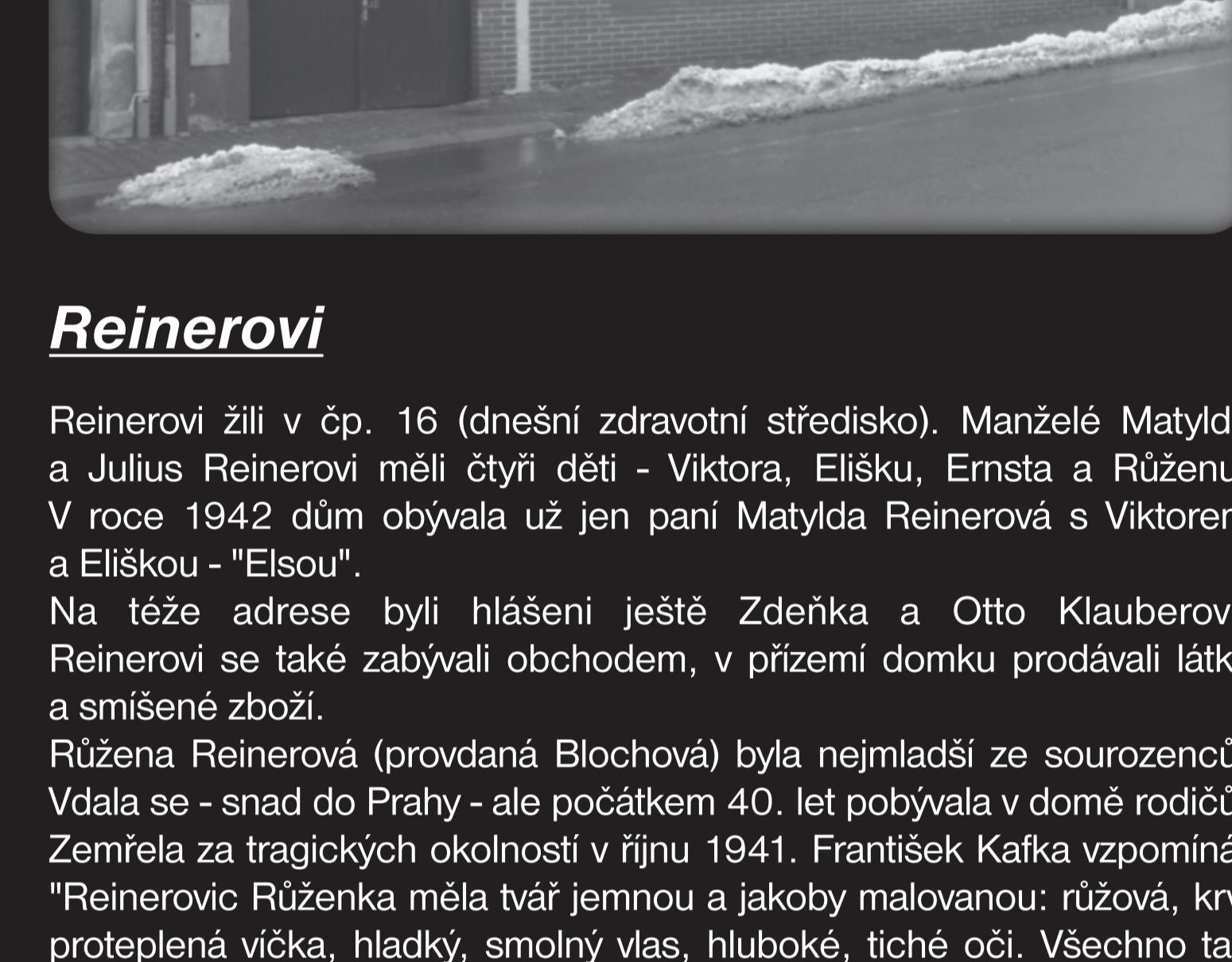
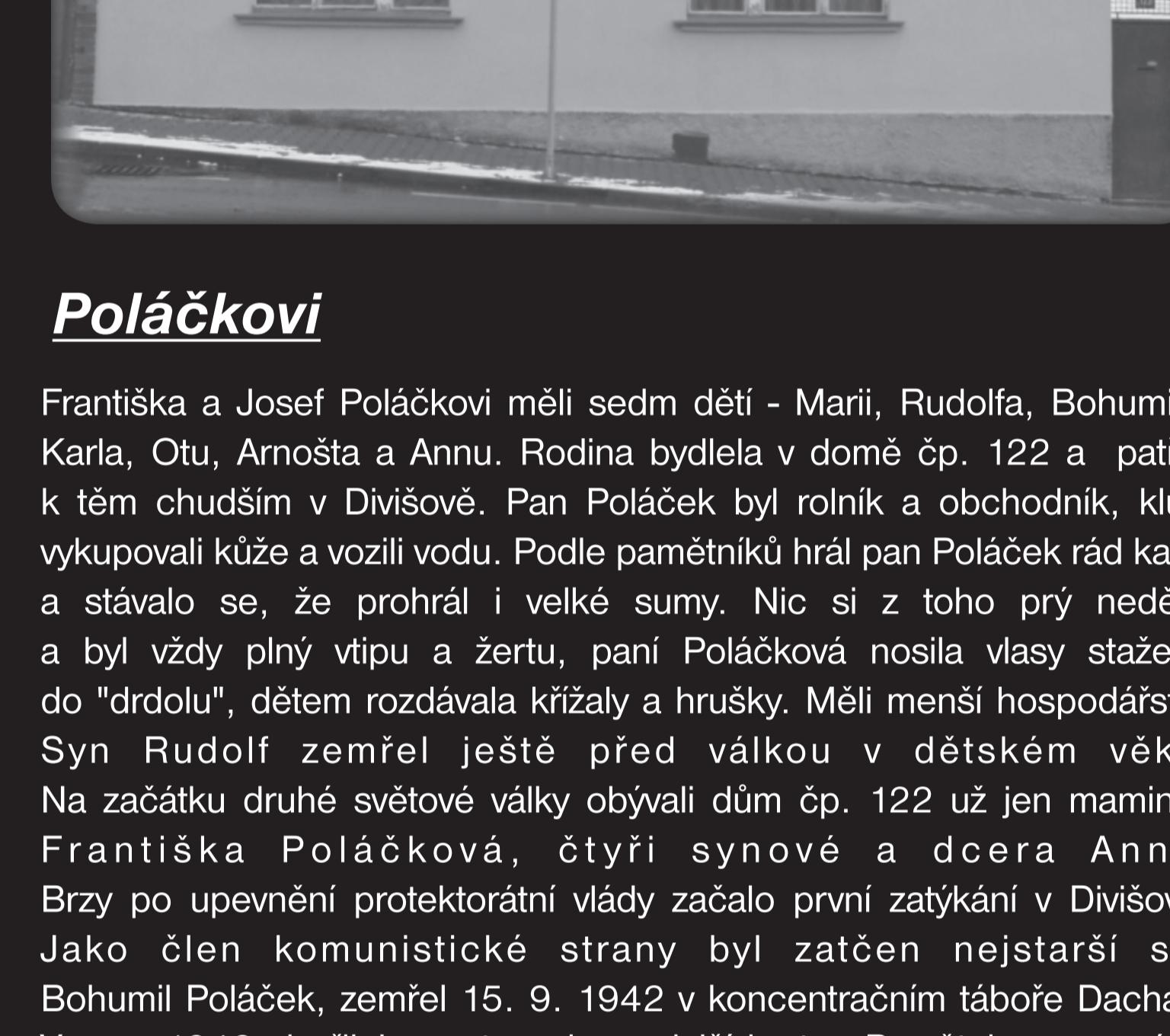
Karel Justic byl zatčen v roce 1942 pravděpodobně v souvislosti se svou funkcí a opatřením následujícím po atentátu na zastupujícího říšského protektora R. Heydricha. Zemřel 16. 9. 1942 v koncentračním táboru Flossenbürg.

Ema, Anna, Milada a Otto přijeli do Terezína 4. 9. 1942, už 8. 9. 1942 pokračovali - stejně jako většina divišovských Židů - transportem na Východ do vyhlazovacího tábora Malý Trostinec.

Z rodiny nikdo nepřežil.

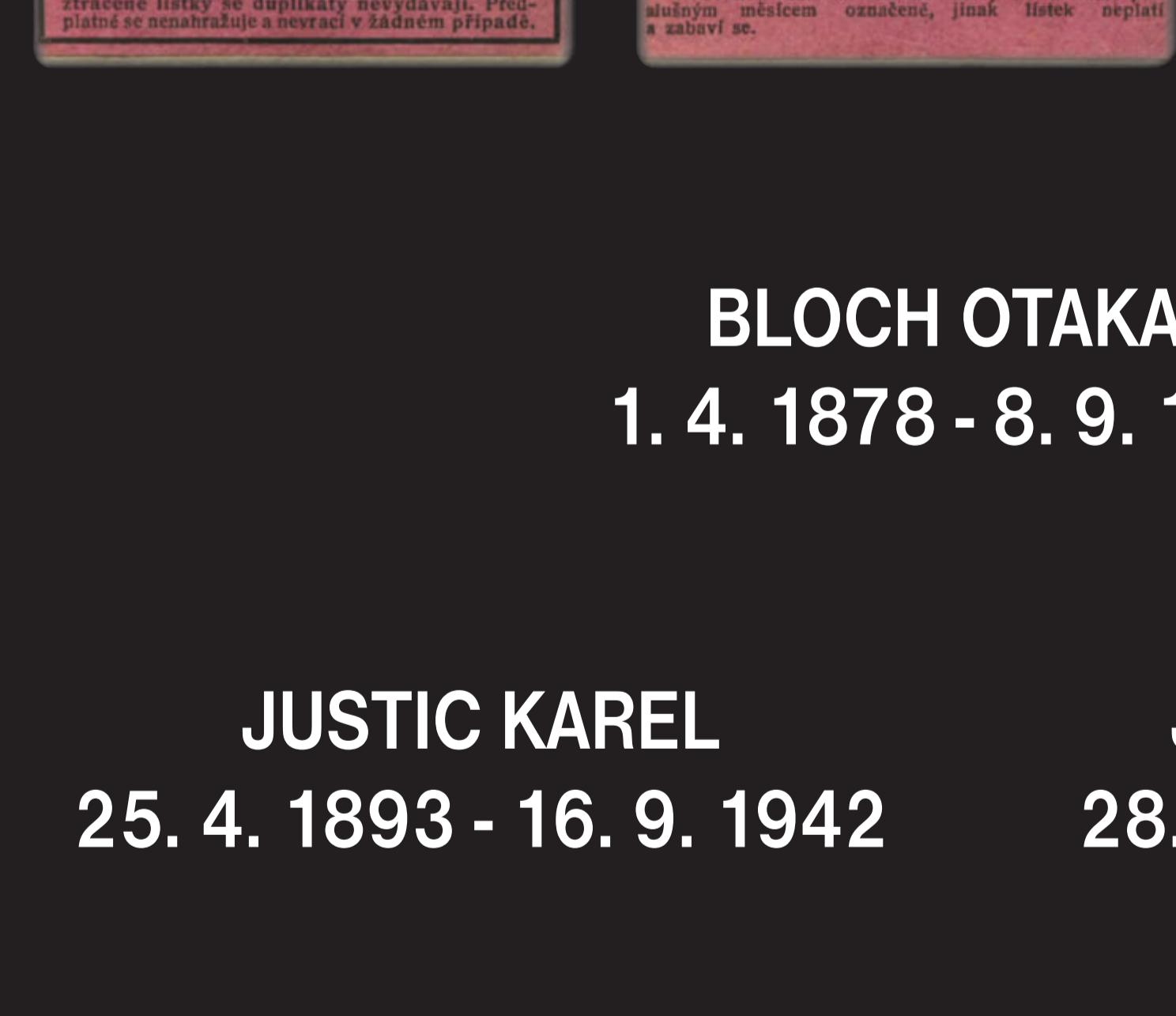
"Jednoho dne jsme šli s maminkou a potkali pana Justice. Ten mlčky rozhrnul kabát, na prsou měl žlutou hvězdu. Maminka spráskla ruce a řekla: Tak už je to tady!"

Pickovi

Rodina Pickova bydlela na náměstí v domě čp. 147 a dodnes se zde říká "Hrabánek na Pickovom". Leopold Pick - otec Rudolfa a Růženy Pickových - přestal obchodovat a věnoval se hospodaření. Sourozenci Pickovi obývali za okupace domék ve dvore. V té době žili sami ve společné domácnosti. Podle pamětníku měli mezi sebou hezký vztah, oslovovali se zdravnělinskami "Rudolfo" a "Růženkou". Fotografie Rudolfa Picka na průkaze Elektrických drah hlavního města Prahy je jediná náměti nalezená dobová fotografie některého z divišovských Židů.

Rudolf a Růžena Pickovi odjeli spolu s většinou divišovských Židů transportem Bd 4. 9. 1942 do Terezína a 8. 9. 1942 transportem Bd do Malého Trostince, kde zahynuli.

Poláčkovi

Františka a Josef Poláčkovi měli sedm dětí - Marii, Rudolfa, Bohumila, Karla, Otu, Arnošta a Annu. Rodina bydlela v domě čp. 122 a patřila k těm chudším v Divišově. Pan Poláček byl rolník a obchodník, kluci vyučovali kůže a vozili vodu. Podle pamětníku hral pan Poláček rád karty a stavalo se že prohrál i velké sumy. Nic si z toho prý nedělal a byl vždy plný vtipu a žertu, paní Poláčková nosila vlasy stažené do "drdolu", dětem rozdávala krizaly a hrušky. Měli menší hospodařství. Syn Rudolf zemřel ještě před válkou v dětském věku. Na začátku druhé světové války obývali dům čp. 122 už jen maminka Františka Poláčková, čtyři synové a dcera Anna. Brzy po upevnění protektorátní vlády začalo první zatýkání v Divišově. Jako úlan komunistické strany byl zatčen nejstarší syn Bohumil Poláček, zemřel 15. 9. 1942 v koncentračním táboře Dachau. V roce 1942 si přijelo gestapo i pro další bratry. Pamětnice vzpomíná: "Z auta vystoupili dva muži, po chvíli vydali Otu z domu a na dvoře ho surově mítali. Nadávali mu, že je Žid a komunista. Ota se sám přiznal a řekl: Ich bin komunista! I tu chvíli ho jeden z mužů surově uholil, Ota měl rozbitou hlavu a všechno po dvoře byla krev krev matka se psychicky zhrouzila."

Arnošt Poláček byl popraven v koncentračním táboře Mauthausen 22. 6. 1942. Ota a Karel byli popraveni 23. 6. 1942 tamtéž. Františka Poláčková s dcerou odjely transportem 4. 9. 1942 do Terezína, společně potom transportem Bx 22. 10. 1942 do vyhlazovacího tábora Treblinka. Z výše imenovaných nikdo nepřežil. Dcera Marie údajně přežila, do Divišova se však nevrátila.

Vzdala se - snad do Prahy - ale počátkem 40. let pobývala v domě rodiců.

Zemřela za tragických okolností v ríjnu 1941. František Kafka vzpomíná: "Reinerová Růženka měla tvář jemnou a jakoby malovanou; růžová, krví protetaplá věčka, hladký, smokey vlás, hluboké, tiché oči. Všechno tak jemné a v tak hezké souhře, jako byla sama. ... Svou tichou, klidnou a neprůbojnou inteligenci poznala neják bezpečnější a daleko dříve než druzi, oče, jde, příbyl zprávy o prvních deportacích. Růženka se jednoho tichého rána na podzim roku 1941 oblékla, prosila kolem sternovského hřbitova a lesy dolů do Sternberka - a utopila se v řece." (František Kafka: "Růženka Reinerová" in Židovská ročník 1979, s. 58 - 60.)

Matylda, Viktor a "Elsa" Reinerovi jeli s ostatními transportem Bd dne 4. 9. 1942 do Terezína, za 4 dny pokračovali Viktor a Eliška spolu s Klauberovými na Východ do Malého Trostince.

Matylda Reinerová odjela transportem Bv z Terezína 10. 10. 1942 do vyhlazovacího tábora Treblinka.

Z rodiny "dolních" Reinerových zjizvící za okupace v Divišově nikdo nepřežil.

Reineroví zíli v čp. 16 (dnešní zdravotní středisko). Manželé Matylda a Julius Reinerovi měli čtyři děti - Viktora, Elišku, Ernsta a Růženu. V roce 1942 dům obývala už jen paní Matylda Reinerová s Viktorem a Eliškou - "Elsou".

Na této adrese byly hlášení ještě Zdeňka a Otto Klauberovi. Klauberovi se také zabývali obchodem, v přízemí domku prodávali látky a smlísek zboží.

Růženka Reinerová (provdaná Blochová) byla nejmladší ze sourozenců.

Vdalá se - snad do Prahy - ale počátkem 40. let pobývala v domě rodiců.

Zemřela za tragických okolností v ríjnu 1941. František Kafka vzpomíná:

"Reinerová Růženka měla tvář jemnou a jakoby malovanou; růžová, krví protetaplá věčka, hladký, smokey vlás, hluboké, tiché oči. Všechno tak jemné a v tak hezké souhře, jako byla sama. ... Svou tichou, klidnou a neprůbojnou inteligenci poznala neják bezpečnější a daleko dříve než druzi, oče, jde, příbyl zprávy o prvních deportacích. Růženka se jednoho tichého rána na podzim roku 1941 oblékla, prosila kolem sternovského hřbitova a lesy dolů do Sternberka - a utopila se v řece." (František Kafka: "Růženka Reinerová" in Židovská ročník 1979, s. 58 - 60.)

Matylda, Viktor a "Elsa" Reinerovi jeli s ostatními transportem Bd dne 4. 9. 1942 do Terezína, za 4 dny pokračovali Viktor a Eliška spolu s Klauberovými na Východ do Malého Trostince.

Matylda Reinerová odjela transportem Bv z Terezína 10. 10. 1942 do vyhlazovacího tábora Treblinka.

Z rodiny "dolních" Reinerových zjizvící za okupace v Divišově nikdo nepřežil.

Reineroví zíli v čp. 16 (dnešní zdravotní středisko). Manželé Matylda a Julius Reinerovi měli čtyři děti - Viktora, Elišku, Ernsta a Růženu. V roce 1942 dům obývala už jen paní Matylda Reinerová s Viktorem a Eliškou - "Elsou".

Na této adrese byly hlášení ještě Zdeňka a Otto Klauberovi. Klauberovi se také zabývali obchodem, v přízemí domku prodávali látky a smlísek zboží.

Růženka Reinerová (provdaná Blochová) byla nejmladší ze sourozenců.

Vdalá se - snad do Prahy - ale počátkem 40. let pobývala v domě rodiců.

Zemřela za tragických okolností v ríjnu 1941. František Kafka vzpomíná:

"Reinerová Růženka měla tvář jemnou a jakoby malovanou; růžová, krví protetaplá věčka, hladký, smokey vlás, hluboké, tiché oči. Všechno tak jemné a v tak hezké souhře, jako byla sama. ... Svou tichou, klidnou a neprůbojnou inteligenci poznala neják bezpečnější a daleko dříve než druzi, oče, jde, příbyl zprávy o prvních deportacích. Růženka se jednoho tichého rána na podzim roku 1941 oblékla, prosila kolem sternovského hřbitova a lesy dolů do Sternberka - a utopila se v řece." (František Kafka: "Růženka Reinerová" in Židovská ročník 1979, s. 58 - 60.)

Matylda, Viktor a "Elsa" Reinerovi jeli s ostatními transportem Bd dne 4. 9. 1942 do Terezína, za 4 dny pokračovali Viktor a Eliška spolu s Klauberovými na Východ do Malého Trostince.

Matylda Reinerová odjela transportem Bv z Terezína 10. 10. 1942 do vyhlazovacího tábora Treblinka.

Z rodiny "dolních" Reinerových zjizvící za okupace v Divišově nikdo nepřežil.

Reineroví zíli v čp. 16 (dnešní zdravotní středisko). Manželé Matylda a Julius Reinerovi měli čtyři děti - Viktora, Elišku, Ernsta a Růženu. V roce 1942 dům obývala už jen paní Matylda Reinerová s Viktorem a Eliškou - "Elsou".

Na této adrese byly hlášení ještě Zdeňka a Otto Klauberovi. Klauberovi se také zabývali obchodem, v přízemí domku prodávali látky a smlísek zboží.

Růženka Reinerová (provdaná Blochová) byla nejmladší ze sourozenců.

Vdalá se - snad do Prahy - ale počátkem 40. let pobývala v domě rodiců.

Zemřela za tragických okolností v ríjnu 1941. František Kafka vzpomíná:

"Reinerová Růženka měla tvář jemnou a jakoby malovanou; růžová, krví protetaplá věčka, hladký, smokey vlás, hluboké, tiché oči. Všechno tak jemné a v tak hezké souhře, jako byla sama. ... Svou tichou, klidnou a neprůbojnou inteligenci poznala neják bezpečnější a daleko dříve než druzi, oče, jde, příbyl zprávy o prvních deportacích. Růženka se jednoho tichého rána na podzim roku 1941 oblékla, prosila kolem sternovského hřbitova a lesy dolů do Sternberka - a utopila se v řece." (František Kafka: "Růženka Reinerová" in Židovská ročník 1979, s. 58 - 60.)

Matylda, Viktor a "Elsa" Reinerovi jeli s ostatními transportem Bd dne 4. 9. 1942 do Terezína, za 4 dny pokračovali Viktor a Eliška spolu s Klauberovými na Východ do Malého Trostince.

Matylda Reinerová odjela transportem Bv z Terezína 10. 10. 1942 do vyhlazovacího tábora Treblinka.

Z rodiny "dolních" Reinerových zjizvící za okupace v Divišově nikdo nepřežil.

Reineroví zíli v čp. 16 (dnešní zdravotní středisko). Manželé Matylda a Julius Reinerovi měli čtyři děti - Viktora, Elišku, Ernsta a Růženu. V roce 1942 dům obývala už jen paní Matylda Reinerová s Viktorem a Eliškou - "Elsou".

Na této adrese byly hlášení ještě Zdeňka a Otto Klauberovi. Klauberovi se také zabývali obchodem, v přízemí domku prodávali látky a smlísek zboží.

Růženka Reinerová (provdaná Blochová) byla nejmladší ze sourozenců.

Vdalá se - snad do Prahy - ale počátkem 40. let pobývala v domě rodiců.

Zemřela za tragických okolností v ríjnu 1941. František Kafka vzpomíná:

"Reinerová Růženka měla tvář jemnou a jakoby malovanou; růžová, krví protetaplá věčka, hladký, smokey vlás, hluboké, tiché oči. Všechno tak jemné a v tak hezké souhře, jako byla sama. ... Svou tichou, klidnou a neprůbojnou inteligenci poznala neják bezpečnější a daleko dříve než druzi, oče, jde, příbyl zprávy o prvních deportacích. Růženka se jednoho tichého rána na podzim roku 1941 oblékla, prosila kolem sternovského hřbitova a lesy dolů do Sternberka - a utopila se v řece." (František Kafka: "Růženka Reinerová" in Židovská ročník 1979, s. 58 - 60.)

Matylda, Viktor a "Elsa" Reinerovi jeli s ostatními transportem Bd dne 4. 9. 1942 do Terezína, za 4 dny pokračovali Viktor a Eliška spolu s Klauberovými na Východ do Malého Trostince.

Matylda Reinerová odjela transportem Bv z Terezína 10. 10. 1942 do vyhlazovacího tábora Treblinka.

Z rodiny "dolních" Reinerových zjizvící za okupace v Divišově nikdo nepřežil.

Reineroví zíli v čp. 16 (dnešní zdravotní středisko). Manželé Matylda a Julius Reinerovi měli čtyři děti - Viktora, Elišku, Ernsta a Růženu. V roce 1942 dům obývala už jen paní Matylda Reinerová s Viktorem a Eliškou - "Elsou".

Na této adrese byly hlášení ještě Zdeňka a Otto Klauberovi. Klauberovi se také zabývali obchodem, v pří